

ADVENT

odhalování Boha, který Byl, Je a Bude !

Ano, často mě mé zkušenosti přivedly na myšlenku, že kdyby Bůh neexistoval, byli bychom nuceni si ho vymyslet, poněvadž bez něho a bez toho všeho, co představuje, nemůžeme žít a jsme v úzkých už při prvním pláči a prvních krocích. Bez víry v Boha je to jako bychom bydleli v domě bez střechy, nebo jako bychom chtěli číst v noci bez jediné lampy.

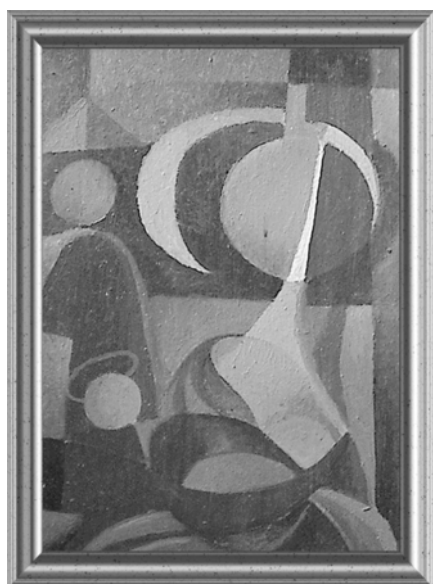
Ale Boha není třeba vymýšlet, protože už „vymyšlen“ je a je tak blízko, že můžeme slyšet jeho dech, když mlčíme nebo když se modlíme. Jistě, dělá nám problémy jej vidět, ale ty nezávisejí na něm, nýbrž na tom, že si sami vytváříme nekonečné komplikace. Bůh je prostý, ale my ho komplikujeme. Je blízko nás, avšak my si myslíme, že je nám vzdálený. Nachází se v realitě, ve všech událostech, ale my ho hledáme ve snech a v nereálných utopiích.

Pravé tajemství potřebné pro navázání vztahu s Bohem je pokora, prostota srdce, chudoba ducha, vlastnosti, které jsou v nás zkaženy pýchou, bohatstvím a vypočítavostí. Ježíš vždy říká: „Jestliže znovu nebudete jako děti, jistě nevejdete do nebeského království.“ (Mt 18,3) Rozhodně neměl chuť si dělat legraci a vodit nás za nos. Uvidíme-li nebo neuvidíme-li Boha, záleží na našem oku: je-li prosté, vidí ho, je-li nemocné, nezahlédneme ho.

Bůh dává člověku život: dává mu chléb, aby ho udržel na živu a dává mu intuici, jíž je víra, která ho vede a svítí mu na cestu. Víru nabízí všem. VŠEM!

...přichází...

pater Tomasz CSsR -C.C.-

***Rorate, caeli, désuper, et nubes pluant justum:
aperiátur terra, et géminet Salvátorem - Rosu dejte
nebesa shůry a oblakové dštěte Spravedlivého.
Otevři se země a vpuč Spasitele***

Těmito slovy volá prorok Izaiáš k Hospodinu a Bůh tuto prosbu uskutečňuje skrze Pannu Marii. A Církev je opakuje při vstupu do rorátní mše svaté ke cti Panny Marie. Vždyť ona nesla už pod svým neposkvrněným srdcem Spásu světa, který o tom neměl ani tušení. Ona byla tou panenskou zemí, z níž měl vypučet nejkrásnější květ stvoření.

Věřme pevně, že Maria je neposkvrněnou a panenskou Bohorodičkou a milujme ji uctívou láskou. A v epištole opět slyšíme Izaiáše prorokovat: Hle, panna počne a porodí syna a zváno bude jeho jméno Emmanuel - to je Bůh s námi.

FARNÍ POUŤ KE KRÁLOVNĚ HOR

Ani poměrně vydatný ranní déšť, posel podzimu, neodradil několik desítek zábrdovických poutníků od cesty na Turzovku. Aby se všichni přihlášení vešli, přijel pro ně ke kostelu v sobotu 9.října 2004 patrový autobus. Převážně mladší obsadili jeho horní sedadla, ale výhledu na cestu jim bránila zamžená okna. Krátká zastávka u pumpy nedaleko Hranic a odtud náš bus zamířil do pohraničních hor směrem na Bumbalku. Pak silnice klesá do slovenského Makova, kde je oficiální přechod Česko - Slovenské hranice. Doklady tam nikdo nekontroloval. Jen s nepatrnou zastávkou jsme tedy pokračovali podél řeky Kysuce k vesnici Turzovka.

Zatímco za totality se k místu zjevení Neposkvrněného Početí vystupovalo odtud strmou horskou pěšinou, nyní většina poutníků volí cestu z vesnice Korňa. Tam, nedaleko školy a kostela uhýbá vzhůru úzká horská silnička, po níž mohou busy vyjíždět vzhůru na parkoviště, vzdálené od kapličky na Živčákově hoře necelý kilometr.

Zábrdovičtí poutníci se rozdělili do dvou skupin. Ti mladší v čele s panem farářem, ale i někteří v létech se rozhodli, že ze zmíněné křižovatký v Korní vystoupí vzhůru pěkně po poutnicku pěšky. Cesta odtud je tři a půl kilometru dlouhá, lemovaná lesními velikány a dřevěnými kapličkami křížové cesty - příležitost vykonat si u nich tuto pobožnost. Menší skupina, těch s berličkami a holemi, se nechala vyvézt vzhůru busem. Ale i oni museli překonat několik stoupání a klesání, než se dostali k pramenům a kapli.

Od zjevení Panny Marie hajnému Matúšovi Lašutovi uplynulo letos již 46 roků. Za ten čas nastaly v Evropě vážné politické i společenské změny, které umožnily biskupskému úřadu v Nitře povolit - dle přání Matky Boží, naznačené vizionáři Lašutovi - vystavět zde kapli. Její základní kámen vysvětil v dubnu 1990 sám Svatý otec Jan Pavel II. Nyní se zde mohou konat i bohoslužby, včetně mše svaté.

První oficiálně biskupským úřadem povolená pouť ke Královně Turzovské se konala 16. října 1994. Tehdy se jí podle záznamů účastnilo kolem čtyř tisíc poutníků!

Bylo s podivem, že se do moderní architektury kaple s kruhovým interierem a centrálním oltářem vyvýšeným několika stupni, vešlo při mši svaté kolem jednoho sta poutníků! Celebroval ji a homilii měl náš duchovní otec Jiří Rous.

Na soklu čelní stěny stojí vpravo pod křížem kolorovaná socha Panny Marie Lurdské, vyřezaná ze dřeva laikem, hornickým důchodcem Aloisem Lasákem z Hlučína. Sochu pod vlivem soukromého vidění vyřezal již roku 1964, ale teprve po 33 letech, 25. května 1997 byla ve slavném průvodu, dokonce s doprovodem dechovky, vynesena na Živčákovu horu a zde instalována. Zlatý svatostánek je umístěn na stěně vlevo pod ramenem kříže. Věčné světlo je důkazem, že je v kapli přítomen Nejsvětější Pán.

Přes dvě hodiny se zábrdovičtí poutníci těšili z návštěvy na tomto posvátném místě. Při čekání na pěší poutníky iniciativně uskutečnili improvizovanou bohoslužbu, nejen s Loretánskou litaní, ale i mariánskými zpěvy a modlitbami. V přilehlé prodejně s devocionáliemi si po mši svaté koupili pohlednice, obrázky a růžence.

Nedaleko kapličky jsou upraveny prameny. Pod vlivem nočních snových příkazů je tu poprvé již v prosinci roku 1958 vykopal turzovský občan Juraj Kavalek. Dnes jsou vzorně zachyceny a tak si z nich poutníci načerpali do nádob vodu, která dle záznamů v různých brožůrkách, mnohé poutníky uzdravila..

Na zpáteční cestu nám dokonce vyšlo slunce, takže lze říci, že se nám Panna Maria za návštěvu na Turzovce odměnila.

VaM

Anno Domini 2005 - Rok Eucharistie

Den poté, co celá Církev oslavila 26. výročí pontifikátu Jana Pavla II. a právě v období, kdy v naší zábrdovické farnosti probíhaly Lidové misie v neděli 17.X.2004, vyhlásil Svatý otec v Římě **A.D.2005 ROKEM EUCHARISTIE**. Apoštolský list, který pro tuto příležitost vydal začíná slovy: „*Mane nobiscum, Domine.- Zůstaň s námi, Pane.*”

NEPOSKVRNĚNÉ POČETÍ PANNY MARIE

Tuto mariánskou slavnost si připomeneme ve středu 8. prosince 2004 večerní mši svatou v 18.00 hodin. Shodou okolností připadne právě na ten den **150. výročí, kdy učení o Neposkvrněném početí Panny Marie prohlásil za závazný článek naší víry papež Pius IX. Stalo se tak 8. XII. 1854.**

Liturgická oslava tohoto svátku se rozšiřovala z křesťanského východu. V IX. století se dostala z Konstantinopole do jižní Itálie a na Sicílii. Koncem XI. století byl svátek díky svatému Anselmovi svěcen v anglické diecézi Canterbury, odkud se rozšířil i na evropský kontinent. V našich zemích se náznaky této úcty objevují v tzv. Opatovickém homiliáři ve XII.století. - V roce 1476 rozšířil tuto mariánskou oslavu papež Sixtus IV. na celou katolickou církev.

(Dle breviáře)

Náš sbor zpíval v Hlubokých Mašůvkách

Na zahájení **Měsíce svatého růžence** 3. října 2004 si pozvala duchovní správa poutního kostela Navštívení Panny Marie v Hlubokých Mašůvkách zábrdovický chrámový sbor. Pro tuto příležitost při slavné mši svaté v půl desáté zvolil dirigent Zdeněk Hatina „Missu in F” op.16. Karla Douši dále Gounodovo „Ave, Maria“ a Mozartovo: „Ave verum corpus”.

Každé pondělí v 18.00 hodin

Jsou zváni do kostela Nanebevzetí Panny Marie v Zábrdovicích se svými rodiči, přáteli a opatrovníky, lidé mentálně znevýhodnění, aby tam **SPOLEČNĚ SLAVILI EUCHARISTII**.

Všechny vás zve PÁN JEŽÍŠ, společenství VÍRA A SVĚTLO a otec Jan Hanák

Stalo se

- 5. září 2004 oslavila farnost v Brně - Komárově 900. výročí založení kostela sv. Jiljí. Při té příležitosti v nově upraveném interiéru této nejstarší brněnské svatyně, posvětil otec biskup Vojtěch Cikrle nový centrální oltář, jehož autorem je architekt Jiljí Šindler.
- 11. září 2004 byl v Třebenicích zavražděn 78 letý kněz - lidumil MUDr. pater Ladislav Kubíček. Od roku 1989 to byla v ČR již šestá vražda katolického kněze.
- Téhož dne si veřejnost v USA připomněla smutečnými shromážděními a bohoslužbami tragické útoky teroristů v New Yorku a ve Washingtonu.

- 14. září 2004 uplynulo 67 roků od úmrtí prvního prezidenta Československé republiky Tomáše G. Masaryka
- 25. září 2004 se na Svatém Kopečku u Olomouce konala již 6. národní romská pouť. Hlavním celebrantem mše svaté byl řeckokatolický biskup apoštolský exarcha Mons. ThDr. Ladislav Hučko. Pouti v čele s o. Jiřím Rousem se účastnili i věřící Romové z naší zábrdovické farnosti.
- 26. září 2004 v rámci nové aktivity farního společenství se vydala skupina převážně mladých farníků v čele s otcem Janem Hanákem na výlet do Dolních Kounic. Navštívila trosky bývalého kláštera Rosa Coeli.
- 28. září 2004 se ve Staré Boleslavi konala Národní svatováclavská pouť. Hlavním celebrantem pontifikální mše svaté byl kardinál Miloslav Vlk. Průvod s lebkou svatého Václava i bohoslužbu přenášela Česká televize. Polední duchovní slovo měl na programu ČT2 náš kaplan o. Jan Hanák.
- 2. října 2004 vysvětil otec biskup Vojtěch Cikrle Duchovní centrum P. Martina Středy a blahoslavené Marie Restituty. Areál stojí na Nezvalově ulici v Brně - Lesné a umožňuje, aby se v něm díky otcům z Tovaryšstva Ježíšova - jezuitům, konala denně oběť mše svaté.
- Téhož dne by se dožil 100 roků anglický žurnalista a spisovatel katolický konvertita Graham Greene. Zemřel roku 1991 ve Švýcarsku
- 3. října 2004 v Římě mezi pěti blahorečenými Svatým otcem Janem Pavlem II. byli německá mystička Anna Kateřina Emmerichová a poslední Rakousko-uherský císař a nekorunovaný král český Karel I. Habsburský († 1922)
- 10. října 2004 byly večerní mší svatou zahájeny v naší farnosti Lidové misie, duchovně vedené otcem redemptoristy z Hory Matky Boží u Králík. Konány byly u příležitosti 110. výročí prvních misí v Zábrdovicích. Ukončení misí bylo opět mší svatou v neděli 24. října 2004.
- Roku 2004 uplynulo již 400 let od příchodu řehole františkánů do Prahy.

SMUTNÝ ADVENT

Dne 20. listopadu 1944 - tedy právě před 60 roky - se nejkřutěji dotkl válečný meč i města Brna. Bylo podmračné pondělí, chvílemi drobně pršelo. Před jedenáctou hodinou dopoledne se na vídeňské rozhlasové stanici ozvala „kukačka“, znamení, že se nad Vídní objevil svaz angloamerických bombardovacích letadel. Tentokrát však mířil dále k severu, nad Brno. A potom začalo kobercovité bombardování právě středu města. Nejvíce byly postiženy ulice Veselá, Kozí, Údolní, ale i část Židenic. Zásah dostal také Jezuitský kostel a kostel svatého Michala na Dominikánském náměstí. Dodnes není zastavěna proluka na Náměstí Svobody. Při tomto bombardování zahynulo několik stovek lidí, nemocnice byly přeplněny zraněnými. Pro mnohé brněnské rodiny byl následující advent i vánoční svátky moc smutné.

Pane, smiluj se nad těmi, kteří odešli nepřipraveni, na věčnost.

MODLITBA VE STÁŘÍ

Pane, ty víš lépe než já, že den ode dne stárnu a jednoho dne budu starý. Chraň mne před domněním, že musím při každé příležitosti a ke každému tématu něco říci. Zbav mne velké náruživosti chtít dávat do pořádku záležitosti druhých. Nauč mne, abych byl uvážlivý a ochotný pomáhat, ale abych při tom nevrstal a neporučnickoval. Zdá se mi, že je škoda z přemíry své moudrosti nerozdávat - ale ty, Pane, víš, že bych si rád udržel pár přátel.

Nauč mne, abych dovedl mlčky snášet své nemoci a obtíže. Přibývá jich a chuť o nich hovořit roste rok od roku. Netroufám si prosit, abys mi dal dar s radostí poslouchat druhé, když líčí své nemoci, ale nauč mne trpělivě je snášet. Také se neodvažuji prosit o lepší paměť - ale jen o trochu větší skromnost a menší jistotu, když se má paměť neshoduje s jejich pamětí. Nauč mne té podivuhodné moudrosti umět se mýlit. Drž mne, abych byl, jak jen je možno, laskavý. Starý morous je korunní dílo ďáblovo. Nauč mne u jiných odhalovat nečekané schopnosti a dej mi krásný dar, abych se také o nich dovedl zmínit.

Mám vrásky a šedivé vlasy. Nechci si stěžovat, ale tobě, Pane, to říkám - bojím se stáří. Je mi tak, jako bych se musel rozloučit, nemohu zastavit čas. Pociťuji, jak den ze dne ztrácím sílu a přicházím o svou bývalou krásu. Byl jsem pyšný na to, že se stále ještě mohu měřit s mladými. Teď cítím a uznávám, že již toho nejsem schopen. Byl bych směšný, kdybych se o to pokoušel.

Ale ty, Pane, říkáš: „Kdo věří ve mne, tomu narostou křídla jako orlovi.“ Dej mému srdci sílu, abych život přijal tak, jak jej ty řídíš. Ne mrzoutsky, na lítostivě se skleslou náladou, ne jako odcházející, ale vděčný a připravený ke všemu, k čemu ty mne ještě povoláš. A k tomu mi dej všechnu sílu srdce. Amen.

(Sv. František Saleský)

Farní sbírka na opravy a Sbírka na misie

Farní sbírka na opravy uspořádaná na nutné opravy v kostele a na zábrdovické faře v neděli 10. října 2004 vynesla 33 273,- Kč. Všem štědrým dárcům děkuje otec Rous.

Sbírka na misie vykonaná v neděli 31. října vynesla celkem 17.800,- Kč

Vzpomínka na Izrael

O první neděli adventní 28. listopadu 2004 odpoledne bude ve farním sále promítnut videozáznam z letošní farní pouti do Svaté země. Pravděpodobný začátek v 15.00 hodin. Účastníci se jistě rádi podívají a zavzpomínají.

Rekonstrukce zábrdovického kostela Nanebevzetí Panny Marie ovlivnila v říjnu 2004 také **LIDOVÉ MISIE**, konané v naší farnosti. Jejich zahájení v hlavní lodi chrámu otci redemptoristy v **sobotu 16. října** započalo vzýváním Ducha svatého, zapálením paškálu, jako symbolu vzkříšeného Krista, které provedl **misionář o. Jiří Šindelář CSsR**, a oblečením liturgických zelených štol s nápisem MISIE. Následující mši svatou celebroul **otec Tomasz Wascinski CSsR**. Ten měl i dynamickou homilii na téma „Můžeme se ještě změnit?“ v níž padla sugestivní otázka kazatele věřícím, kdy jim někdo naposledy řekl, že je má rád. Mluvil česky, jen přízvuk prozrazoval, že je rodilý Polák. Poněvadž opět zazlobil rozhlas, pokračoval kazatel, původem z krakovské diecéze, svým zvučným hlasem bez mikrofonu.

Také **nedělní bohoslužby** se konaly v kostele. Tématem všech tří promluv bylo ujištění, že „Bůh je láska“ a má každého svého tvora rád. Odpolední beseda s mládeží byla ve farním sále, zatímco katecheze pro ženy, vedená o. Jiřím, se konala v kostele. Individuální rozhovory pokračovaly na faře. V následující dny se všechny akce misí konaly ve farním sále, pro ten účel upraveným na milou kapli. Každodenně začínal **bratr Petr Beneš CSsR**, vzděláním pedagog - donedávna přednášející na vysoké škole, nyní studující na kněze - úvahami na téma „Škola modlitby“.

Pondělní mši sv. i homilii pak měl otec Tomasz. Předmětem byl „hřích“, při večerní mši svaté rozvinut na homilii: „Hřích a spása v Ježíši Kristu“. Odpolední setkání misionáře Petra bylo se školní mládeží z 1. až 5. třídy, zatímco večerní katechezi jen pro muže měl otec Jiří. Více než 30 posluchačů pozorně sledovalo jeho myšlenky zdůrazňující, že by měl být muž

pro svou rodinu knězem. Následná beseda se dotkla nejen problematiky společné manželské modlitby, ale i otázek výchovy dětí z pozice mužů.

Úterní homilii zaměřil otec Tomasz na problém „Zpovědi jako svátosti smíření“. Upozornil na rozdíl mezi oběma definicemi. Zpověď chápou penitenti většinou jako něco nepříjemného, kajícíci by se měli raději zaměřit na pokorné a smysluplné setkání s milujícím Otcem, který přišel v Kristu Ježíši na svět, aby lidi zachránil a ne ztratil. Tato homilie byla pro přítomné výzvou k přistoupení ke svátosti smíření. Oba kněží byli od středy připraveni penitentům posloužit. Večerní bohoslužby se s misionářem otcem Jiřím zúčastnil jako koncelebrant i duchovní správce zábrdovické farnosti **otec Jiří Rous**. Vrcholem homilie, opět zaměřené na svátost smíření, byla výzva, aby přítomní vyjádřili alespoň stiskem ruky důkaz smíření s těmi, vůči nimž mají nějaké výhrady. Dojemným způsobem zapůsobila slova otce Rouse, kterými se od ambonu omlouval přítomným za své nedostatky v řízení farnosti i v osobním styku a ubezpečoval je, že to nikdy nebylo ze zlé vůle, nýbrž pro své vlastní nedokonalosti. Potom nastalo v improvizované kapli hemžení, ruce si podávali mladí se starými, lidé vzájemně se znající i ti, kdož se takto pozdravili poprvé. Někteří se dokonce obejmuli a přátelsky políbili. Po bohoslužbě vzal do ruky mikrofon o. Tomasz a zopakoval v podstatě dopolední homilii.

Bratr Petr na sebe prozradil, že na svůj vstup do rodiny katolických křesťanů se připravoval svatým křtem až pod vlivem svých mladých přátel, ve 23 letech života. O to působivější byly jeho úvahy ve „škole modlitby“, kterou i **ve středu** začínal misie. Úvodem přečetl z Písma žalm č.42 !Jako laň dychtí po živé vodě, tak dychtí duše má po tobě, Bože.“ Vyslovil myšlenku, že Vánoce

jsou narozením Božím v našem srdci, v Betlémě našeho já. Zatímco v kuchyňce - zpovědní místnosti - zahájil otec Jiří svátost smíření, hovořil otec Tomasz o někdy málo tolerantním chování věřících i v kostele, zvláště vůči novým, neznámým příchozím: „To je moje místo!“ S větvičkou v ruce pak dokumentoval Kristova slova o tom, že jsme naroubování na jeho vinný kmen.

Večer meditoval bratr Petr o síle ticha, o důležitosti nepropást chvíli vnuknutí Ducha svatého a potřebě žít svůj život v řádu liturgického roku. A také o rafinovanosti Satana, který přes zdánlivě „dobré věci“ připravuje zkázu duším. Při mši svaté se otec Jiří zaměřil na téma „O posledních věcech člověka“. I o tomto řeholníkovi jsme se dozvěděli, že pochází z ateistické rodiny a že jej Pán povolal na svou vinici až ve zralém, mužném věku. Vzpomněl na kontemplativní řády, trapisty a jejich pozdrav „Memento mori - Pamatuj na smrt!“ Připomněl však Kristova slova „Já jsem vzkříšení a život!“, které jsou i naší nadějí. V reakcích na ANKETU probíral bratr Petr odpovědi na otázky. Mimo jiné na vztah k dospělým dětem a na jejich „náboženskou svobodu“, na nutnost vzdělávání se ve víře na úrovni prostředí, v němž žijeme a s kým se stýkáme. Upozornil na skutečnost, že náboženství není jen věcí citu, ale milosti i rozumu. Těmito myšlenkami skončila první polovina misíí...

Škola modlitby **ve čtvrtek** 21.X. měla hlavní téma „Písmo svaté“. Bratr Petr zdůraznil především znalost Písma, doporučoval jeho denní četbu alespoň čtvrt hodinky a meditování o přečteném. I to je modlitba. Mše svatá je pak jejím vrcholem, sjednocující věřící na celém světě, stejně jako **breviář**, který se se stejnými chválami i žalmy modlí celá Církev. Mši sv. celebrouval otec Jiří. Jeho homilie, vycházející z myšlenky svatého Jeronýma: „Kdo nezná Písmo svaté, nezná Krista“, v podstatě doplňovala katechezi bratra Petra.

Poněvadž ten musel nečekaně odjet do Bratislavy, ujal se večerního pokračování školy modlitby otec Jiří. Uvedl své posluchače do rozjímavé modlitby, spočívající ve čtyřech částech: „Vzývání Ducha svatého, čtení některé části Písma, meditaci o ní a bude-li příznivé duchovní klima také **darem kontemplace** - dotekem krásy Boha s rozjímajícím. Během tohoto výkladu uděloval svátost smíření otec Tomasz, který pak spolu s naším panem farářem celebrouval Nejsvětější oběť mše svaté. S temperamentem sobě vlastním se také ujal homilie, vycházející z evangelia svatého Jana o poslední večeři Páně. Svůj podmanivý výklad rozebírající konsekrační slova: „Vezměte a jezte...Vezměte a pijte...“ zvýrazňoval u ambonu gesty s hostií a kalichem. Vyvrcholením slavnosti byla nezvyklá adorace Eucharistie, kdy před vlastním požehnáním monstrancí vložil každý z přítomných do ohně kadidelnice několik zrnků kadidla, aby tak posvátný kouř stoupal k nebi s pokornou modlitbou klanění.

V pátek dopoledne zastoupil opět otec Jiří bratra Petra. Jeho meditace se týkala svatého růžence. **Růženec**, jednu z nejpoblárnějších modliteb, charakterizoval jako **modlitbu rozjímavou**. Jí však neodpovídá častá praxe, kdy předříkávající vysloví po „Otčenáši“ příslušné tajemství, a pak už jen recituje Zdrávasy. Tento automatizmus vede k povrchnosti a snadnému rozptýlení. Při růženci mají do popředí zájmu vystoupit myšlenky, týkající se zvoleného tématu o životě Pána Ježíše. Hlavní je obsah, zatímco „Zdrávasy“ jsou spíše jen jeho pozadím. Podle otce Jiřího je někdy lepší pomodlit se a prorozjímat pouze jeden desátek, než ve chvatu chtít zvládnout růženec celý.

Hlavním tématem páteční ranní homilie otce Tomasz bylo: „Utrpení v životě člověka“. Navázal na často kladenou otázku po jeho smyslu: - proč Bůh utrpení na

člověka vůbec dopouští? - Na dané téma odpověděl meditující otec Tomasz příběhem svého vlastního bratra Marka. Když jako voják pracoval v lese, padl na něj mohutný strom a poškodil mu tři páteřní obratle. Zraněný zápasil se smrtí. Měl v mozku poškozena i motorická centra. Přežil, ale skončil na invalidním vozíku. Ještě v nemocnici požádal jednu ze zdravotních sester, aby mu předčítala z Písma svatého. I když tuto prosbu plnila denně jen několik minut, po měsíci vyšlo najevo, že to byl její první kontakt s Písmem, a dokonce požádala o svatý křest.

Markův úraz zapůsobil i na jeho otce. Po dlouhém čase našel on, bývalý komunista, opět cestu ke svátostem. Otec Tomasz jej prý tehdy poprvé viděl plakat. Od té doby uplynulo víc než dvacet let. Dnes je Marek ženatý a s manželkou si osvojili dvě děti.

Když se Tomasz svého bratra ptal, proč si myslí, že právě on musel být postižen úrazem, Marek odpověděl: „**proč zpívá pták?**“. Ve čtvrtek volal Tomaszovi, že se v 10 hodin večer budou s manželkou za Tomaszem modlit...

Na homilii o smyslu utrpení navázali oba misionáři udílením **pomazání nemocných**. Přítomní se postavili v uličce do dvou řad za sebou a každý svému sousedu položil pravou ruku na rameno. V tomto postoji si vyslechli předepsané liturgické modlitby. Pak následovalo individuální úkon pomazání přijímajících svatými oleji na čele a obou dlaních...

Večerní škola modlitby s misionářem Petrem byla na téma: „Důležitost modlitby a ve společenství“. Podle přednášejícího rozhodne právě modlitba o budoucnosti katolicismu ve světě. Konec triumfalizmu vyvolává potřebu malých společenství. Příkladem jsou nám malé komunity v Asii, které si po pronásledování, při absolutním nedostatku kněží, dokázaly samy udržet katolickou víru. * Aby však nedošlo ke

skupinkaření s vlastní falešnou spiritualitou, je nezbytně nutné, aby „spolča“ měla duchovní spojení s Církví přítomností na mši svaté. * K problematice bezdětných manželství: Podle 2. Vatikánského sněmu má rodina smysl i tehdy, není-li požehnána dětmi. Ten spočívá v prožívání manželské lásky.

Otec Jiří ve večerní homilii meditoval o Kristových slovech: „Vy jste světlem a solí země...“. On, konvertita, vyprávěl o svém setkání s věřícími vrstevníky, jejichž náboženská se projevovala ne tak ve slovech, jako v chování. Jejich výjimečnost a netypičnost reakcí vzbudila u něj zájem a otázku: proč jednají jinak, než je běžné. Jak to, že vysokoškoláci, studující v komunistickém režimu, při všem svém „vědeckém“ poznání, mohou věřit tomu, čemu věří těch pár babiček v kostele? * Nikdy nás nebude dost. Naším současným úkolem je být pro společnost, rodinu, přátele **světlem a solí**. Páteční večerní mše byla zaměřena na mládež, s níž o jejich problémech a zájmech po bohoslužbě misionáři besedovali.

V **sobotu** bratr Petr uzavíral svoji školu modlitby shrnutím témat z celého týdne: **Cílem modlitby** je naše posvěcení, obrat ke Kristu a život ve společenství církve. Nelze žít v „křesťanském inkubátoru“. Život víry se podobá sinusoidě - jde však o to, aby její rozkmit od plus k mínus byl co nejmenší. Je však potřebné sledovat ve svém životě co mohu přijmout a co z křesťanského hlediska musím odmítnout. Morem náboženství je totiž lhostejnost, „klídeček“, stojaté vody. Pro křesťana nemůže „klídeček“ existovat, duchovní život je třeba prožívat dynamicky, být aktivní v evangelizaci. Mít upřímné úsilí podílet se na proměně světa.* Ne vždy má modlitba okamžitý pozitivní dopad. Někdy vyvolá z hloubi mysli zasuté problémy, k nimž se z různých důvodů nechce člověk vracet, nebo je dosud nedokázal řešit. Ne

vždy poskytne modlitba citový zážitek - někdy se ovoce pravidelné a vytrvalé modlitby objeví až po čase. * Pozor na „kritiku“ církve! Rozlišovat! Skutečný přítel na chybu upozorní s taktem, s úmyslem přátelsky vztah upevnit, nikoliv „nabourat“. Navzdory svým nedokonalostem stojí každý člověk Bohu za zájem. Proto na svět poslal svého Syna a ten lásku k člověku dokázal svou obětí kříže. Každý totiž má cenu jediné kapky Ježíšovy krve. Bůh svět i člověka miluje a nechce jej zahubit. A je vždy ochoten odpustit těm, kdož v modlitbě litují a o odpuštění prosí.

Homilie při eucharistické slavnosti, kterou dopoledne celebrouval otec Jiří, měla ústřední téma „**Panna Maria**“. Při ní nám přiblížil historii vzácné ikony, pocházející z křesťanského Východu, dílo neznámého malíře, zobrazující Matku Boží s dítětem Ježíšem a dvěma anděly, pojmenované: „Panna Maria Ustavičné Pomoci“. Tento obraz je od poloviny XIX. století velmi uctíván právě kongregací redemptoristů.* Po mši svaté poprosil otec Jiří přítomné, aby pomohli s úklidem kostela, a tak umožnili závěrečné bohoslužby konat tam.

Brzy po obědě se bratr Petr sešel s živou skupinou rómské mládeže.

Pro zájemce připravil ve farním sále otec Jiří odpolední promítání krátkého filmu o Hoře Matky Boží nedaleko Králík, o kostele, klášteře a jejich okolí. Snímky nám přiblížily tento krásný kout severní Moravy pod Kralickým Sněžníkem nejen v létě, ale i v zimě.

V očištěném a umytém zábrdovickém kostele se po promítání konala **Novéna u obrazu Panny Marie Ustavičné pomoci**. Pobožnost vedl bratr Petr. Po ní se s naším misijním společenstvím rozloučil. Studijní povinnost jej volala do Bratislavy. Následnou oběť mše svaté celebrouvali otcové Tomasz a náš pan farář Jiří. Po kázání o. Tomasz na téma: „Především však mějte lásku“, aneb „Ty + Ona + Ježíš = nejlepší manželský

trojúhelník“ pak vyzval přítomné manželské páry, aby před svým duchovním správcem, otcem Jiřím, obnovily své **manželské sliby**.* Sobota byla zakončena ve farním sále projekcí polského velkofilmu *Quo vadis*, natočeného dle románu spisovatele Henryka Sienkiewicze. Dílo pojednává o životě a pronásledování křesťanů v Římě v dobách císaře Nerona.

Nedělí 24. října při pravidelných dopoledních mších svatých končily v letošním roce Lidové misie. Eucharistickou oběť v osm hodin sloužil otec Jiří. Před mší svatou ve tři čtvrtě na deset byl, jako každý den, vzýván Duch svatý. Naposledy prošel kněz s rozžatým paškálem kostelem. Slavnostní bohoslužbu s okuřováním sloužil otec Tomasz a pan farář Jiří Rous. Závěrečným tématem homilie byl: „Kristův kříž“, shrnutí nejpodstatnějších úvah z devítidenních misí. Svůj výklad doprovázel kazatel dřevěnými prkénky, představujícími jednotlivé myšlenky úvah. Po homilii posvětil pokropením misijní křížky a další devocionále věřících. Pak vyzval přítomné k **obnově křestních slibů**.

Ještě před závěrečným požehnáním poděkoval pan farář Rous misionářům za vše, co udělali pro obnovu duchovního života v zábrdovické farnosti, Monika s Martinkou, jako zástupkyně nejmladší farní generace, přednesly ve verších oběma hostům poděkování a předaly jim kytici a dort. Redaktor farního časopisu poděkoval jménem těch, kteří se misí účastnili. Připomněl, že seznámení s jejich životními zkušenostmi a cestami v dospělosti z nevěřícího prostředí ke křtu a posléze až ke kněžství je pro nás nejpřesvědčivějším dokladem životnosti víry v Boží řízení našich záležitostí, a posílil naši důvěru v Boha i v budoucnost. V odpovědi pozvali redemptorističtí misionáři přítomné k pouti na Horu Matky Boží u Králík a přislíbili, budou-li opět do Brna - Zábrdovic pozváni, že rádi přijedou.

Chorálem „Bože, chválíme tebe“ byla eucharistická slavnost i Lidové misie 2004 definitivně ukončeny. Za jejich zorganizování v roce 110. výročí prvních misí se sluší poděkovat také duchovnímu správci naší farnosti, otci Jiřímu Rousovi. Bez jeho starostlivosti a zabezpečení by se nemohly misie uskutečnit. Pán Bůh zaplat

i všem, kteří se jakýmkoliv způsobem na jejich zdárném a duchovně užitečném průběhu podíleli.

P.S.: Redakce farního časopisu se omlouvá, že ve „Zprávě“ nebylo možno zachytit všechny myšlenky, pronesené na misích.

Říjen 2004 VÁM

LIDOVÉ MISIE V BRNĚ ZÁBRDOVICÍCH 16.-24.10.2004

Po delší době jsme s naší duchovní obnovou farností dorazili opět do velkého města. V Brně Zábřdovicích si přáli lidové misie již dlouho a ... dočkali se. Farnost spravuje mladý kněz P. Jiří Rous, který je známý mj. svojí aktivitou v oblasti pastorační práce Romů. Farnost leží poměrně blízko centra města a z větší části jde o „dělnickou“ čtvrť. Do farního kostela Nanebevzetí Panny Marie přichází v současné době na nedělní bohoslužby 300-350 věřících. Misie provedli P. Šindelář, P. Waściński a náš bohoslovec Petr Beneš.

Duchovní obnova této farnosti začala po obvyklé několikaměsíční přípravě. Program jsme zvolili tradiční. Ráno i večer se konaly bohoslužby spojené s misijními - tématy zaměřenými promluvami, probíhaly stavovské katecheze pro muže, ženy a mladé lidi, zpovídalo se ... a práce se nám s Boží pomocí dařila. Co se týče organizace, zázemí na faře a spolupráce s farníky, bylo vše jednodušší, protože jsme byli na jednom místě a nebylo třeba dojíždět do jiných farností. Menší improvizace nastaly jen z důvodů opravy farního kostela, který byl ve všední dny uzavřen. Převážná část duchovní obnovy tedy probíhala v novém farním sále s kapacitou přes 100 lidí. Prostředí ve farním sále však bylo velmi příjemné a atmosféra téměř rodinná, takže jsme byli nakonec rádi. Mám jen pocit, že nás někteří farníci nemohli najít a když uviděli zavřený kostel, odešli domů. Každodenní účast věřících na duchovní obnově nebyla velká, jak už to ve městech bývá, cca 30% nedělních návštěvníků farního kostela. Na ranní bohoslužby přicházelo 40-60 lidí, večer 70-90 věřících. Svých stavovských katechezí využilo přibližně 70 žen, 35 mužů a 25 mladých lidí. Příležitost ke svátosti smíření využilo asi 70 věřících. Velmi málo přišlo dětí, celkem 11 a setkání pro Romy, které jsme do těchto misí zařadili, bylo také velmi skromné, spíše symbolické. Přesto jsme se na těchto misích nenudili. Ve volném čase jsme navštívili tři třídy v základních školách, kde se vyučuje náboženství, chodili jsme na návštěvy ke starým a nemocným lidem z farnosti a také si udělali čas na osobní setkání s farníky.

Z reakcí lidí soudím, že lidové misie v Brně Zábřdovicích byly požehnaným časem pro ty, kteří se duchovní obnovy pravidelně účastnili. Panu faráři a jeho pomocníkům patří velký dík za spolupráci i za poskytnutí potřebného zázemí na faře. Poděkování patří také všem, kdo si na tyto dny prohloubení své víry udělali čas. Do Brna Zábřdovic se rádi vrátíme ještě příští rok, protože P. Rous si zamluvil pro svoji farnost také obnovu misí.

P. Šindelář CSsR

2. ČÍSLO XIII. ROČNÍKU (VÁNOČNÍ) VYJDE V NEDĚLI 19. PROSINCE 2004

ŽIVOT ZÁBRDOVICKE FARNOSTI vydává farnost u chrámu Nanebevzetí Panny Marie v Brně Zábřdovicích, Lazaretní 1, 615 00 Brno, tel. 545 212 156. Redaktor p. V.Müller, Grafika: R.Smékal